

(2003/C 110 E/228)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3337/02**af Christine De Veyrac (PPE-DE) til Kommissionen**

(26. november 2002)

Om: Anerkendelse af eksamensbeviser — Fri bevægelighed for musikere

Det lader til, at musikere støder på vanskeligheder med hensyn til at få anerkendt uddannelse, de har erhvervet i en anden medlemsstat.

En fransk musiker, som er elev på musikkonservatoriet, kan således ikke få de studieperioder, hun har tilbagelagt i Belgien, godkendt med henblik på erhvervelse af sit franske eksamensbevis.

Erfaring, som en musiker har erhvervet i udlandet, udnyttes langt fra og bliver således en hindring for den pågældendes karriere.

På det tidspunkt, hvor Kommissionen fejrer Erasmus-studerende nr. én million, lader det til, at visse undervisningsfag stadig negligeres, og at kunststuderende forfordes i forhold til andre studerende. Skulle musikken være blevet glemt i Erasmus-programmet?

På det tidspunkt, hvor Kommissionen ligeledes er ved at reformere den generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelseskvalifikationer, er det nødvendigt, at den ordning, der finder anvendelse på studerende, er lige så effektiv som den, der finder anvendelse på arbejdstagere.

Vil Kommissionen præcisere, hvilke foranstaltninger den agter at træffe for at sikre, at der gælder de samme betingelser for alle borgere, og at deres mobilitet i EU fremmes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(7. januar 2003)

Ifølge de oplysninger, Kommissionen råder over, er de eneste lovregulerede erhverv inden for musik organist og korleder (Det Forenede Kongerige) og »underviser i orkestermusik« (Italien). Kommissionen har ikke kendskab til specifikke problemer med at få anerkendt eksamensbeviser inden for disse erhverv. Det generelle erhverv som musiker er ikke lovreguleret i nogen af medlemsstaterne, og direktiverne 89/48/EØF⁽¹⁾ og 92/51/EØF⁽²⁾ om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser gælder derfor ikke for dette erhverv. Disse direktiver finder først anvendelse, når en EU-statsborger ansøger om tilladelse til i en anden medlemsstat at udøve et lovreguleret erhverv, der ifølge love eller administrative bestemmelser kræver et eksamensbevis. I dette tilfælde skal vedkommendes eksamensbevis fra hjemlandet anerkendes, før der kan opnås adgang til det pågældende erhverv. Hvis der derimod ikke kræves noget eksamensbevis, er anerkendelsen heller ikke nødvendig.

Forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer⁽³⁾ har især til formål at konsolidere og forenkle de nuværende ordninger for anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer. Derudover indeholder dette forslag nye elementer, herunder en liberalisering af udvekslingen af tjenesteydelser, en mere automatisk anerkendelse baseret på fælles platforme samt en forbedring af oplysnings- og bistandsordningerne for de migrerende borgere.

På den anden side er det medlemsstaternes ansvar at forestå den akademiske anerkendelse af eksamensbeviser og kvalifikationer med henblik på at give indehaveren mulighed for at uddanne sig. Denne type godkendelse er på nuværende tidspunkt ikke omfattet af fællesskabsbestemmelserne. De nationale myndigheder har ret til at kræve en akademisk anerkendelse af kvalifikationerne fra en anden medlemsstat. De kan ligeledes frit fastsætte de substans- og procedureregler, der skal gælde for denne slags anerkendelse. De skal dog overholde EF-traktatens artikel 12, som forbyder al forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet.

Anerkendelsen af studieophold under Erasmus-programmet er ikke det samme som akademisk anerkendelse af kvalifikationer. Inden for rammerne af Erasmus-mobiliteten forudsættes der en aftale mellem to deltagende institutioner, der fastsætter, at den del af studiet, den Erasmus-studerende har fulgt ved den ene institution, anerkendes af den anden. Ifølge Erasmus-programmets regler og procedurer må intet

undervisningsfag stilles ugunstigt eller negligeres med hensyn til berettigelse til Erasmus-støtte. Kommissionen er bevidst om, at nogle undervisningsfag har vist sig at være mere populære end andre, hvad angår mobiliteten af Erasmus-studerende. De nationale Erasmus-kontorer opfordres dog til at promovere de mindre populære fag og udvekslingsdestinationer.

- (¹) Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed, EFT L 19 af 24.1.1989.
- (²) Rådets direktiv 92/51/EØF af 18. juni 1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerende af direktiv 89/48/EØF, EFT L 209 af 24.7.1992.
- (³) KOM(2002) 119 endelig udg.

(2003/C 110 E/229)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3342/02

af Karl-Heinz Florenz (PPE-DE) til Kommissionen

(26. november 2002)

Om: Levering af vand fra Tyskland til Nederlandene

Et tysk kommunalt vandværk, der har en årlig kvote på mere end 6 800 000 m³, hvoraf det kun har brug for 3 563 000 m³, havde planlagt årligt at levere 2 000 000 m³ drikkevand til et nærliggende nederlandsk vandværk, men fik af de lokale myndigheder kun lov til at levere 600 000 m³. Man begrundede redueringen af den planlagte mængde vand med, at det retligt eller ejendomsretligt (se artikel 14 i den tyske grundlov) kan være problematisk, hvis et vandudvindingsområde hovedsageligt forsyner den nederlandske grænseregion, fordi den tyske befolkning alene må leve med de indskrænkninger, som vandbeskyttelsen medfører.

Kan denne beslutning, der er truffet efter tysk ret, forenes med europæisk ret og tanken om at åbne de europæiske grænser og markeder?

Hvis ja, hvornår kan vi da regne med, at de retlige rammebetingelser ændres, så det bliver tilladt som planlagt at udnytte de leveringsmuligheder, der findes i øjeblikket, til at levere vand over grænsen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(7. januar 2003)

Ifølge de oplysninger, Kommissionen har modtaget fra det ærede medlem, kunne de nationale myndigheders beslutning om kun at tillade et fælleskommunalt tysk vandværk at levere 600 000 af de planlagte 2 000 000 m³ drikkevand til et nærliggende nederlandsk område udgøre en kvantitativ eksportbegrænsning og derved falde ind under EF-traktatens artikel 29.

Ifølge EF-traktatens artikel 29 er kvantitative udførselsrestriktioner såvel som alle foranstaltninger med tilsvarende virkning forbudt mellem medlemsstaterne.

Denne beslutning kan dog begrundes med EF-traktatens artikel 30, hvis den skyldes et af de nævnte hensyn, og hvis den står mål med forholdene.

For at få uddybet emnet tager Kommissionen kontakt til de nationale myndigheder, hvorefter det ærede medlem vil blive oplyst om de foranstaltninger, der er truffet.